

Romeinen 4:13-25

Abrahams geloof 1 de zegen 2 de aard 3 de kern

Gemeente,

Zie je wel, dat het Evangelie niet iets nieuw is? Niet iets wat ik zelf bedacht heb? Niet iets wat afwijkt van het Oude Testament? Want Abraham heeft ook op deze manier vrede met God gekregen. Dat wilde Paulus duidelijk maken in begin van hoofdstuk 4. Ook Abraham is zalig geworden door het geloof in de belofte, door Jezus Christus. En door dat geloof is hij rechtvaardig voor God gerekend. Rechtvaardig: zonder schuld. Zoals bij het CJIB, weet u nog? Wanneer sta ik zonder schuld bij het CJIB? Als ik nooit overtreden heb, en als ik het wel deed, de boete hebt betaald. Hoe ben ik rechtvaardig, zonder schuld voor God? Als ik de wet gehouden heb volmaakt en alle straf op elke overtreding heb betaald. En dat heeft ook Abraham gekregen door het geloof in Jezus Christus. Niet door de besnijdenis, maar door het geloof. Zo worden zondaren zalig, zo worden u, jij en ik zalig, of wij worden het niet.

1 de zegen

En nu gaat Paulus in de rest van Romeinen 4 verder in op dat geloof. Wat is dat voor een geloof? Wat kunnen we leren van Abraham? Allereerst in vers 13 t/m 17a dat Abraham ook door dit geloof een erfgenaam van de wereld was. Abraham zal, met zijn nageslacht, zijn ware kinderen in het geloof, de aarde gaan beërven. Dat is wat, als je daarover nadenkt. Als je dat verder leest in de Bijbel. Dat God een erfenis heeft die Hij geven zal. Van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Psalm 37 herhaalt dat nog een aantal keren. Hoewel de gelovigen nu vaak worden vervolgd en een plekje krijgen in een gevangenis of een strafkamp, zullen ze heel de aarde beërven. Openbaringen 21 beschrijft dat in de mooiste kleuren. Geen moeite, geen rouw, geen pijn, geen verdriet, geen dood. Maar God zal zijn alles en in allen. Alle tranen van de ogen afwissen. I Petrus 1 heeft over een onvergankelijke, onverwelkelijke, onverderfelijke erfenis van een onuitsprekelijke vreugde.

En in hoofdstuk 8 zal Paulus daarvan nog zeggen dat van die erfenis de Heilige Geest een onderpand is en voorschot hier en nu. De Heilige Geest is als een enkele schep water uit de hele oceaan. Uit de hele oceaan van vreugde in God, liefde tot God, verlangen naar God is de Heilige Geest een beginsel hier en nu, in dit leven.

En dat geeft God zondaren, dat gaf God Abraham omdat hij geloofde. En door dat geloof vergeving van zonden had, zonder schuld

voor God stond. Die erfenis zal God geven aan allen die geloven. Vergeving van zonden stelt je op de bergtop met dat uitzicht. Uitzicht op de erfenis. Ook voor mij. Vergeving van zonden is de bergtop die dat uitzicht geeft. En op die bergtop kun je door twee manieren komen op papier: door te klimmen of door de kabelbaan. Door te klimmen naar de top van volkomen gehoorzaamheid, door te klimmen naar de top van het perfect houden van al Gods geboden. En je valt weer terug, en je stort weer neer. Of door de kabelbaan van Christus. Die brengt je er. Die brengt je op de top door Zijn volbrachte werk. En je krijgt uitzicht op de eeuwige erfenis. Waarom zou je willen blijven klimmen in eigen kracht? Waarom zou je zelf blijven proberen zonder het op te geven? Dat lukt je nooit, nooit. Dat loopt uit op toorn en vloek van God. En daar ontruk je jezelf nooit aan. En als, als je er al zou komen, zou denken te komen, dan zou je morgen weer omlaag vallen. Dan zou je morgen na een slechte dag of een grote zonde weer helemaal onderaan liggen en alle hoop kwijt zijn. Geef het op en geef je over aan Christus! Hij daalt neer in het dal, op de bodem. Laat Mij je opnemen en op de hoogte stellen. Zie, hier ben Ik. ruimte genoeg.

Dat is zo groot en geweldig! Want in de overgave aan Christus erken je: ik verdien niets, ik heb alleen recht op Uw oordeel, Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig. Ik maak het ernaar dat U mij wegstoot en verafschuwt. Heere Jezus, ontferm U over mij! En God schenkt vergeving van zonden en maakt je erfgenaam van het eeuwige leven. Om Christus wil. Aan mij, aan mij. En dat blijft vast. Dat is onwankelbare grond, daar komt God nooit meer op terug.

En het Heilig Avondmaal garandeert het nog eens extra: allen die in Christus vergeving van zonden zoeken en vinden, die zal Hij voeden en sterken. Die zal Hij eens brengen aan het avondmaal van de bruiloft van het Lam. Nu in Christus, nu in de vergeving der zonden, dan ook straks de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Daar nu al erfgenaam van! Onuitwisbaar, onveranderlijk vast. Wij steken het hoofd omhoog en zullen de eerkroon dragen.

Door het geloof is er vergeving en vergeving maakt erfgenaam van het eeuwige leven, nieuwe hemel en nieuwe aarde. Dat houdt ook in: buiten vergeving om deel je er niet in. Buiten vergeving van zonden om heb ik niets. Niets van het eeuwige leven, geen hoop op het eeuwige leven. Alleen de bergtop van vergeving geeft uitzicht op het eeuwige leven. Geen enkele andere: als ik altijd het goed heb gehad in dit leven, als ik vaak hulp en kracht kreeg toen het moeilijk was, als ik wel eens heel ontroerd en geroerd was door een tekst of een Psalmvers, als ik wel eens diep onder indruk was en ijverig om God te dienen. Zonder vergeving van zonden geeft dit geen grond voor het eeuwige leven.

Zonder vergeving van zonden is alle hoop op het eeuwige leven ijdel, inbeelding. Zullen er zijn die menen in te gaan, maar niet zullen kunnen. Want ze meenden het vreemd aan de vergeving der zonden. Dat doet u, jij toch niet? Je beeldt toch geen eeuwig leven in, los van vergeving van zonden? Los van vrijspraak van schuld? Je hebt toch geen hoop op de heerlijkheid buiten Jezus Christus en Dien gekruisigd om?

Dat is moeilijk om dat zo te vragen en te stellen, maar als ik een betrouwbare gids wil zijn moet ik het wel doen: alle hoop op eeuwig leven afnemen en wegnemen die niet rust op de vergeving der zonden. Die niet rust op het geloof in Christus.

2 de aard

En wat was dat dan voor een geloof? Hoe heeft Abraham geloofd? Hoe heeft hij volgehouden om te geloven? Wat kunnen wij daarin van hem leren? Vers 17b tot 22. Dan gaan we eerst eens Abrahams leven op een rijtje zetten.

75 jaar is Abraham als God hem roept in Ur der Chaldeen. Genesis 12, Hem de belofte geeft van het nageslacht, ook met een hoofdletter, en dat in zijn Nageslacht alle volken gezegend zullen worden. 75 jaar.

86 is hij, 11 jaar later, als hij nog steeds geen kind heeft. Genesis 16. En hij gaat in op Sara's voorstel om bij Hagar een kind te verwekken.

99 is hij, 24 jaar later, is hij als God hem belooft: en u zult een kind krijgen, u en Sara. Genesis 17.

Een jaar verder zijn we, Genesis 19 als God komt en belooft: over precies een jaar zul je, met en van Sara, een kind hebben.

En 100 jaar is Abraham, als hij en Sara een kind krijgen. Na 25 jaar wachten, 25 jaar na de belofte.

En nu let Paulus in Romeinen 4 op die laatste twee jaren. Na 23 jaar wachten. 24 jaar lang bleef de belofte on vervuld. Maar die laatste twee jaar heeft Abraham geloofd. Zonder te twifelen staat er. En hij is niet verzwakt geweest en was ten volle verzekerd, vers 19-21. En dat was een geloof tegen hoop op hoop, vers 18. Tegen hoop. Tegen de hoop in die de omstandigheden aangaven. Hij was te oud geworden, Sara was te oud geworden en werd niet meer ongesteld zegt de Bijbel eerlijk. Dus dat kon niet meer. En al 24 jaar was er niks gebeurd en niks veranderd. De tegenwind blies tegen hem aan, stormde tegen hem aan: God is het vergeten, God heeft het al zovaak gezegd en het is nog steeds niet gebeurd. En het kan niet meer. Weet jij nog een mogelijkheid? Die

is er niet meer, die valt niet meer te bedenken. Tegen hoop, tegen de taal van de onmogelijkheden en twijfel in.

En dan op hoop. Op de hoop die kwam uit Gods belofte. Want God is de God, Die de doen levend maakt en de dingen die niet zijn roept alsof zij waren. (vs 17) en God is machtig te doen wat Hij beloofd heeft. (vs 21) God is machtig en God is getrouw en gewillig. En die hoop, die hoop op God, Die hield zijn verlangen levend. Die gaf hem geloof: de onmogelijkheden bleven, de jaren wachten namen toe, maar hij geloofde!

Dat is geloof! Tegen de onmogelijkheden in en al duurt het wachten nog zo lang. Dat is geloof. Geloof in God, Die de goddeloze rechtvaardigt, vergeeft. Die de gerechtvaardigde erfgenaam maakt van het eeuwige leven. Maar: je merkt niets. Je merkt niets. Geen gunst van God in je hart. Maar slagen en tegenspoed. Je merkt niets: je ziet alleen maar meer zonden en meer bederf in je. Je voelt geen liefde en geen vreugde in God. En dat al zolang. Al zoveel dagen, weken, jaren. En het kan gewoon niet. Het is onmogelijk. Ik zou niet weten waar vrede voor mijn hart vandaan moet komen vreugde in God. Ik zou niet weten hoe ik zonden ten onder krijg en hoe ik uitzicht krijg op de hemel. Onmogelijk en het is al zolang niet gebeurt. Bij mijzelf niet, bij mijn kind of kleinkind niet.

Geloven dat is geloven op hoop tegen hoop: tegen alle taal van je hart en de omstandigheden in geloven door de hoop op God. Dat God machtig is en gewillig en getrouw. Machtig tegen elke onmogelijkheid in. Getrouw ook al lijkt het er jarenlang niet op. Dat is geloof: vertrouwen op de God der belofte en de belofte van God. En verder overal blind voor.

Want als je zou gaan luisteren naar de taal van je hart, naar de taal van de omstandigheden, van de onmogelijkheden, van de twijfel dat het al zo lang duurt en er nog niks veranderd is, als je daarnaar zou luisteren, zou je moedeloos worden, zou je verlangen uitdrogen, zou je door ongeloof ingepalmd worden. Maar luister naar de God van de belofte en de belofte van God.

Dat is geloven: er is het voorbeeld van van een heel klein schelpdiertje. Dat zuignapjes onder zijn poten heeft. En als het stormt op zee en de golven slaan over de rotsen heen, dan zuigt dat diertje zich vast op de rots. En hoe harde de storm en de golven, hoe hechter het zich vastzuigt op de rots. Dat is geloof: dat zuigt zich vast op de rots van het Woord. Dat is geloof. Niet vanaf te slaan. De Geest hecht je aan het Woord.

Dat heeft Abraham moeten leren. Ik zei al: Paulus let hier vooral op dat laatste jaar. Want Abraham heeft het ook moeten en mogen leren. 13 jaar geleden dacht hij dat hij via Hagar voor een kind moest zorgen. Want ja, het kan niet meer, anders gaat het echt verkeerd. Een mens moet toch wat, dus dan maar je hoofd boven water houden door een keer zwart te werken. Een mens moet toch wat, dus dan maar bij een occulte genezer baat zoeken. Een mens toch wat, dus dan maar met de vuist op tafel als je kind niet luistert. En door ongeloof ga je op jouw manier ervoor zorgen. Of door ongeloof laat je de hoop varen en berust je erin dat het dan maar niet zal gebeuren.

Door schade en schande moet je het soms leren, mag je het leren. Dat is niet nodig, dat ik op mijn manier, langs het randje van Gods gebod heen dan maar voor uitkomst zorg. Dat mag niet, dat ik door moedeloosheid denk en erin berust, nou ja dan zal het wel nooit ervan komen.

De HEERE bracht Abraham weer terug bij Zijn belofte, bij Zichzelf. Ook ons vanavond: hoop op God! Hoop op Mij, zegt Hij. Gedenk je doop, gedenk Mijn Woord.

En dat geloof wordt beproefd. Want een jaar of 10 later zijn wij in Genesis 22. En God zegt: Abraham, neem nu uw zoon, uw enige die gij liefhebt, Izak en offer hem. God steekt Abraham haast neer van pijn. En God lijkt Zijn Eigen vervulling van de belofte weer af te nemen. God neemt je zoveel af en slaat je zo zeer. Je krimpt ineen. En wat Hij gaf in je leven aan zekerheid en vreugde in Hem dat neemt Hij af. Het wordt donker in je ziel, verlaten, overstelpt.

Maar Abraham geloofde God. Dat God Izak zelfs uit de doden had kunnen doen terugkomen. In de beproeving, de storm, de golven, hecht de Geest je te vaster op de rots van het Woord. God zij dank, o Heilige Geest, hecht mij op Uw Woord. Hecht mij op de macht en de trouw van God. Opdat ook van mij mag gelden: niet getwijfeld, versterkt te zijn, ten volle verzekerd. En Hij geeft het ook u, ook jou, ook mij. Wat Hij Abraham kon geven, kan Hij ons ook geven. Juist omdat het niet uit Abraham was, maar uit God.

En dan merk je wel: dat Woord heb je nodig. Dagelijks, minstens 3 keer, dat Woord hebben we nodig, zovaak het maar kan. De sacramenten hebben we nodig, doop en avondmaal. Daardoor hecht de Geest zondaren op de God van de belofte en de belofte van God.

3 de kern

En wat betekent dat nou voor ons? Want staan niet in die plaats van de geschiedenis als Abraham stond. Dat zien we als Paulus in vers 23-25 de kern van het geloof beschrijft. De kern voor ons, die eeuwen later leven dan Abraham, die niet uit het volk van Abraham zijn? Dat vat vers 25 samen. De kern van het geloof is: Jezus, en dat hij is gestorven om onze zonden en is opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

Zo heeft God de Heere Jezus overgeleverd, uitgeleverd. God trekt Zijn handen van Hem af en levert Hem uit aan de wereld. Dus: God geeft Zijn Kind prijs. Ik laat aan jullie over wat je met Hem doet. Ik trek Mijn handen van Hem af. Wat dat betekende dat was te voorzien: Zijn dood. De wereld zou Hem verwerpen en kruisigen. Maar God heeft Hem overgeleverd. En dan zie je dat dat steeds weer gebeurt. Dat woord komt telkens terug in het lijdens-evangelie. Judas komt en zegt tegen de oversten: wat zult u mij geven als ik Hem u zal overleveren. Dan ben ik van Hem af, ga uw gang. En van de oversten staat dat zij Hem overleveren aan Pilatus. Dan zijn zij van Hem af, Pilatus ga uw gang. Maar God levert Hem uit hoewel Hij Hem zoveel waard is. Maar: onze zaligheid is Hem nog meer waard. Daarom: overgeleverd aan de mensheid, die Hem kruisigt. Werpt in de vloek der wet, de nederdaling ter hel en de toorn van God. De Vader spaart Zijn Zoon niet, maar levert Hem hiervoor uit.

Dat gebeurde in Jezus' lijden en sterven. Dat gebeurde op Goede Vrijdag. En het geloof belijdt: dat Hij is overgeleverd om onze zonden. Dwz.: onze zonden maakten dit nodig. Om van onze zonden gered te worden was dit nodig. We konden niet anders gered worden dan zo. Dan door de overgave door de Vader van Zijn eniggeboren Zoon. In de schelp van het 'om onze zonden' groeit de parel van het 'voor onze zonden'

J.C. Ryle, Engels predikant heeft hiervan gezegd. Twee dingen: hoe groot moet de zondigheid van de zonde zijn dat dit nodig was. En hoe groot is de liefde van Gods liefde dat Hij dit wilde doen. En: hoe groot moet de liefde van Gods liefde zijn dat Hij dit deed. Zoveel voor ons overhad. De overgave van Zijn Zoon. Dat mijn zaligheid Hem meer waard was dan Zijn Zoon. Dat deze overgave van Zijn Zoon het Hem waard was. Om mij zalig te maken. Mijn zonde te dragen, mijn schuld weg te nemen, mijn straf te dragen. Toen Hij als het ware kiezen moest: of die zondaar, die vijand verloren laten gaan, of Mijn geliefde Zoon, toen zei: dan Mijn geliefde Zoon, want Ik wil u redden. Dit was Hem daarvoor niet te erg. Hoewel ik zo gruwelijk en afschuwelijk ben, heeft Hij Zijn Zoon voor mij overgehad. Dat is liefde. Dat is liefde. En: de Zoon stemde er helemaal mee in. Stelde Zich beschikbaar. Bood Zich

aan, liet Zich uitleveren. Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. O, wat een liefde, wat een wonder.

En het laat zien het kwaad van de zonde. Wat heb ik gedaan? Dat dit nodig was. Dan is zonde niet maar iets van: nou ja had het beter anders gekund, ik had het beter anders kunnen doen. Nee, het is overtreding, ongehoorzaamheid aan de wet. Het was verboden en toch deed ik het. Het werd me geboden, maar ik liet het. Overtreding. Van Gods wet. De wet van Hem, de Heilige, de Schepper, de Algoede. Zonde weegt, weegt zwaar. Zo zwaar dat de Zoon werd overgegeven. Wat heb ik gedaan. En: wat doe ik nog? Nog steeds. Nu ik het weet, en toch kan ik het zondigen niet laten. O, wat ben ik voor een mens, onuitstaanbaar. Wat moet ik gruwelijk en afschuwelijk zijn in Gods oog. Ik schaam me diep voor U o God.

Dat is de kern, het hart. Klopt dat hart bij ons? Krachtig?

En daarvoor was het nodig dat Jezus werd opgewekt door de Vader. Om ons te kunnen rechtvaardigen was het absoluut nodig dat Jezus werd opgewekt, dat het Pasen werd. Dat zou je zo kunnen zien. Als iemand te water is geraakt als drenkeling. En een ander, een redder springt hem achterna en duikt hem op. En heeft hem vastgedrukt aan zijn borst. Dan reikt iemand op de kant de hand en grijpt de redder vast. En tilt hem omhoog de kant op. En zo ook die drenkeling die de redder aan zijn hart geklemd heeft. De redder wordt aan de kant gehaald en zo ook de drenkeling.

Jezus sprong ons achterna in Zijn lijden en sterven. En greep ons vast. Drukte ons aan Zijn hart op het kruis. En God wekt Jezus op uit de dood. Jezus wordt het leven ingeleid. Dat kan niet anders, want Hij heeft er recht op, Hij heeft het verdiend, Hij is rechtvaardig in Zichzelf. En Jezus wordt opgewekt. En dan leeft Hij weer. Maar totaal anders dan voor Pasen. Totaal anders. Voor Pasen, vanuit Zijn geboorte leefde Jezus onder Gods toorn, het kruis tegemoet, in staat van beschuldiging, de vloek op Zijn schouders. Maar nu Hij is opgewekt leeft Hij totaal anders. Totaal anders. Het oordeel ligt achter Hem. Hij leeft nu onder Gods vriend'lijk Aangezicht, onder een open hemel, de heerlijkheid tegemoet. Onder Gods gunst en zegen. God wekte Hem op en trok Hem dat leven binnen.

Maar Hij had ons in Zijn handen, Hij had ons aan Zijn hart gedrukt. Dus: God trok niet alleen Zijn Zoon aan de wal, het nieuwe leven binnen, maar ook ons. God grijpt geen zondaren vast, maar grijpt Zijn Zoon vast en wie aan het hart van de Zoon ligt wordt met Hem opgetrokken. Opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Want gestorven om onze zonden.

Dat is de kern, het hart! Dat hart klopt van verootmoediging en verwondering. Hoe meer het op Jezus ziet hoe meer het klopt. En het weet: in Jezus zal God alles waarmaken. Deze God kan niet liegen en kan niet onbetrouwbaar zijn. Geen tegenwind kan dat ongedaan maken. Hij zal met Christus alles schenken.

Amen